

Forslag, som er opført paa Afstemningslisten under Nr. 4, og det saa meget mere, som den Modification, Udvalgets Scala har modtaget, endsskjønt den visseelig ikke er i Embedsmandens Faveur, hvilket jeg maa bede, vel at lægge Mærke til, er skeet tildeels efter Foranledning fra Regjeringens Side, eller i alt Fald efter dens Duffe, og efter Overenskomst med Finantsministeren paa Regjeringens Vegne, saaledes at hvis Udvalget ikke havde bestemt sig til selv at foreslaae den Modification i Forslaget, som, jeg gjentager det, ikke er til Fordeel men til Skade for Embedsmændene, saa vilde jeg baade som Finantsminister og som Medlem af Thinget have følt mig forpligtet til at stille et Endringsforslag i denne Retning.

Sjæbning: Det har gjort min Stilling meget vanskeligt at staae mellem den ærede Finantsminister og Ordføreren, som ere enige om det, hvorom jeg ikke er enig med dem, men det forhindrer dog ikke, at jeg vil tale til Forsvar for den Scala, som det er min Hensigt at stemme for, og som nemlig er det subsidiaire Forslag under Nr. 5. Det vilde være vanskeligt for mig, hvis jeg skulde følge Forslagsstillernes Bet, nemlig at søge at forsvare det med Hensyn til den Besparelse, som der skulde være derved, men det har aldrig været den væsentligste Marsag for mig, og det af den meget simple Grund, at jeg ikke troer, at det staaer i nogen Regnemeslers Magt, at sige hvilken af alle disse forskjellige Scalaer der skulde være den, som var meest besparende (Hør!). Det er, troer jeg, det Spørgsmaal, som vi her mindst kunne indlade os paa, fordi, hvor det gælder om Regning, der skal man have bestemte Data, og hvor man søger at regne uden at have dem, der misbruger man Regningen. Der blev sagt noget af den 4de Mariboës Deputerede (Monrad), som jeg ikke kan aldeles lade falde til Jorden, fordi det indeholder egentligt en meget dyb Sandhed om denne Sag, og kan i visse Maader tjene mig til Udgangspunkt. Han sagde nemlig, at i forskjellige Stænder er man jo saalyskelig, at Konen kan have en sikker Stilling ved at udøve Mandens Haandtering efter Mandens Død. Det kan vissnok Fæstebondens Enke gjøre og det kan Haandværkerens Enke gjøre,

o. s. v., men det er just det, vi maae lægge Mærke til, at der er ikke saa Embeder, hvor, dersom det var tilladt, Embedsmandens Enke kunde gjøre det ligesaagodt (Vatter). Det er det, vi maa lægge Mærke til i det Dieblit, vi nu forsøge at fastsætte en Embedsmands Pensionering uden at have en Lov om Embedsansættelse, uden at vide egentligt, hvem det er, vi bestemme disse Pensionssatser for. Det er, troer jeg, det store Misgreb, vi begaae; vi ere nødte til at gaae ind paa Lovgivningen om Pensioneringen, fordi der er en meget stor Usikkerhed i, hvorledes Regjeringen skal bringe Forslaget om Pensioneringen til Thinget, fordi der er kommen skæve Sædvaner ind, fordi Pensionansættelsen er, for at tale reent ud, saa at sige en stadig Kamp mellem Regjeringen, som vil søge at gjøre strenge Regler gældende, og mellem vedkommende Embedsmænd, som have levet sig ind i den Overbeviisning, at der tilkommer dem mere, end der efter disse Regler kunde gives dem. Jeg tør sige, at i den Retning skal jeg faae Finantsministerens Anerkjendelse af, at han stadig har maattet arbejde løs mod Forlangender, som han selv anerkjendte for ubillige. Jeg siger ikke, at de Mænd, som gjorde disse Forlangender, vare ubillige; men de vare ved en Række af Brug eller Misbrug, ligesom man vil, der laae forud for dem, kommet til at betragte den Paastand, de gjorde, som et Slags Berettigelse, og derfor er Pensionstlovgivningen i dette Dieblit maastee nødvendig, eller jeg vil gjerne indrømme, nødvendig, men er det en saadan Nødvendighed for den forbigaaende Tid, saa skulle vi indstrænke vort Lovgivningsværk i dette Dieblit til det Høistnødvendige, og nu have vi hørt, saavel af Finantsministeren, som af Ordføreren, at hvad der ligger for — man har nævnt det 25de Aar, men her gælder det om det 20de Aar, — det er uforholdsmæssigt lidt mod hvad der ligger bagefter. Naar vi altsaa omfatte med Lovgivningen det, som ligger efter det 20de Aar, saa have vi allerede gjort alt Væsentligt, saa kunne vi endnu i flere Aar lade det hengaae med hvad der ligger under det 20de Aar, i fuld Fortrosthed til, at Indstillingerne fra Ministeriet til Thinget ville vare afpassede efter en Billighed, som ingen